

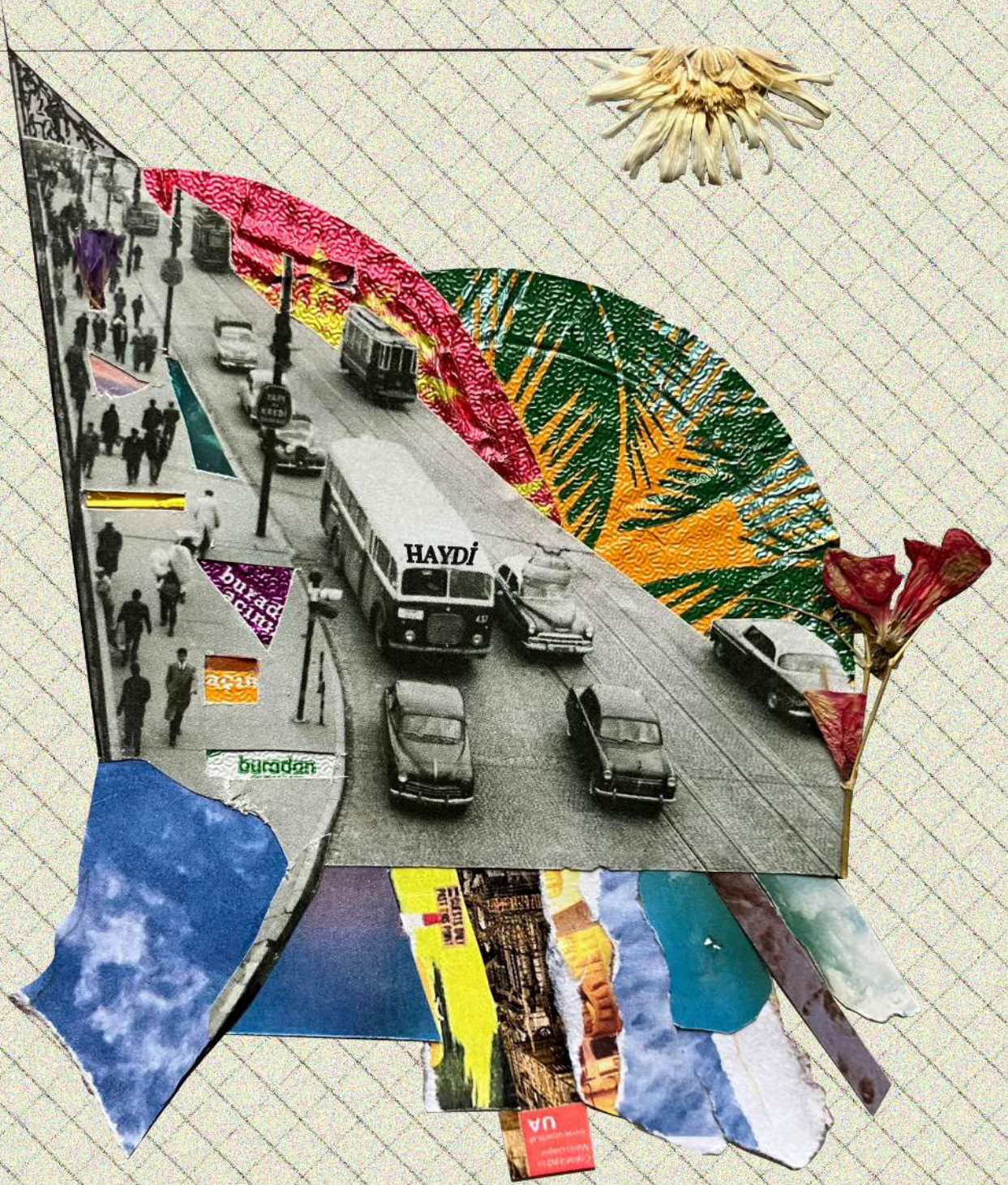
HAYDİ

Eylül-Ekim 2023

21. Sayı

Ücretsiz

İki aylık kültür ve edebiyat dergisi

İÇİNDEKİLER

Önsöz

3 Özden Selim Karadana

Öykü

4 Sevda Deniz Karali - Hikâyelerle Gerçekler

8 Levni Hakan Şahin - Dikkat!

14 İlker Çalışkan - Afişine Oyuncusunu Koyan
Oyunlara Gitmiyorum

16 Deniz Dursun - Anneannem, Limon Ağacım ve
Yürüdüğümüz Bütün Yollar

22 Özden Selim Karadana - Raslantı

28 Defne Kar - Gençlik

29 Yahya Altun - Şafak Yalandan Güneş

33 Tuğba Nur Gökdemir - Ophelia: Aşk Tarafı
Ölüm

35 Aslı Ekici - Bir Kadının Diğer Kadına Görünmez
Düşmanlığı ve Meyveler

38 Fidan Budak - Yaz-Kış

41 Özge Öztürk - Balkon

Şiir

- 5 Çağdaş Ekin Şişman - Coğrafya Kadar Değil
25 Levni Hakan Şahin - Festival
30 Aycan Aluçlu - Üç Mevsim
37 Mehmet Ali Dönmez - Geceye Dair
45 Günsu Özkarar - Hâlim Yok

Fotoğraf

- 13 Tara Demircioğlu - Durgelgit
20 Ayaz Yıldız - Glossy Nights
21 Ayaz Yıldız - Grass on the Hill
26 Sena Kuyucu - Ada
27 Sena Kuyucu - Alice
34 Duygu Göl - Toplantı
39 Ayaz Yıldız - Psychedelic Forest
40 Ayaz Yıldız - There Are Birds in the Air Like Life

Resim

- 7 Deniz Bayramoğlu - Paranoya

İllüstrasyon

- 32 Ben Bi Kozmos - Tek Atış Tek Dans

Kolaj

- 44 Fidan Budak

ÖNSÖZ

Yayın Ekibi

Cevher Tat
Özden Selim Karadana
Levni Hakan Şahin

Editör

Levni Hakan Şahin

Genel Koordinatör

Özden Selim Karadana

Dergi Tasarımı

Cevher Tat
Emre Bayraktar

Kapak Görseli

Gizem Köroğlu

İnternet Sitesi

haydidergi.com

İletişim

info@haydidergi.com

HAYDİ

İki aylık kültür ve edebiyat
dergisi

Eylül-Ekim 2023

21. Sayı
Ücretsiz

Bu zamana kadar yaz tatillerini elimden geldiğince verimli geçirmeye çalıştığımı söyleyebilirim. Bir yandan geçtiğimiz sezonun değerlendirmesini yaparken bir yandan da gelecek sezonda beni bekleyenlere hazırlık yaparak geçirirdim hep vaktimi. Ta ki bu yaza kadar...

Deprem felaketi, iki ayaklı seçimler ve giderek hayatımızın en büyük gündemi hâlini alan ekonomik sıkıntılar eminim bir çoğumuzun sinirlerini epey yıprattı bu yıl. Ben de nasibimi aldım bundan. Bu süreçte dengemin bozulduğunun farkındayım. En son Mart sayımızda yazdığım önsözde, bahardan ve yazdan, her şeye rağmen umutlu olduğumu paylaşmıştım sizinle. Umudum kırıldığında en büyük motivasyon kaynağım, "rağmen" üretkenler oluyor. Bir şarkıdan, bir öyküden, bir tiyatro oyunundan aldığım ilhamla yola devam ediyorum.

Bir defter hazırladım kendime. Üzerinde: "Ne Yapabilirim?" yazıyor. Bu defterde, her bir sayfada kısa ve uzun vadeli planlarımın üst başlıkları yer alıyor. Üst başlıkların altında da bu yolda neler yapmam gerektiğine dair kısa notlar var. Hayatın akışı ve koşturmacası içinde Ne Yapabilirim'i ıskalayanlarınız varsa bu yöntemi tavsiye ederim.

Haydi Dergi'de de ne yapabiliriz üzerine sıkça konuştuğumuzu, hayaller kurduğumuzu belirtmek isterim. Hazır sözü dergiye getirmişken, bir gelişmeyi paylaşayım sizinle. Bu sayıda editörümüzün değişmiş olduğunu göreceksiniz. Üç yıllık şahane yol arkadaşlığı için sevgili dostum Eren Sülün'e çok teşekkür ediyorum. Bir yandan da yeni editörümüz Levni Hakan Şahin'le birlikte çalışacak olmanın mutluluğunu yaşıyorum. İyi okumalar dilerim.

Özden Selim Karadana

HIKÂYELERLE GERÇEKLER

SEVDA DENİZ KARALI

Bir zamanlar bir bulut varmış. Bu bulut öyle uçsuz bucaksız bir gökyüzünde öylesine yalnızmış ki yeryüzünden bakan tüm canlılar onu görür, göremez gibi olduklarında da bizzat ararmış. Ne var ki onu sürekli olarak aynı formda bulmak mümkün olmazmış. Bunun sebebi bulutun ruh hâline göre değişmesiymiş yoksa ona bakan, ona anlam vermeye çalışan canlıların her yeni anında her şey gibi değişmesi mi, kimse bu konuda kesin bir yargıya varamamış. Zaten gökyüzü söz konusu olduğunda kesinlik aramak da aptallıkmış.

Günlerden bir gün, bulutumuz karanlık gökyüzünde kendi hâlinde süzülürken içinde birdenbire havai fişekler patlamaya başlamış. Milyonlarca, ışıltılı noktacak. Yıldızlara kendilerini sorgulatacak kadar parlak, ama dinginliklerine minnet duyurtacak kadar da gürültülü. E bulut bu, olan biteni pek anlayamamış. Ama o ışıltıların cazibesine kapılmadan da duramamış. Her patlamayla kendinin bir parçasından daha ayrılarak, ve fakat şu yeryüzünün güzelliklerinden uzak, yalnız geçirdiği hayatının şimdi en güzel anlarını yaşadığına inanarak, binlerce farklı şekil almış. Bir çiçek, bir kelebek, bir sinek, bir denizati... Öyle ansızın, öyle beklenmedik yerlerinden değişiyormuş ki bulut, büyülenmiş hâlde bekliyormuş her yeni anı.

Bir sokak lambası, bir tıraş kolonyası, derken evlerin pencerelerinden içeriye görüp de varlığını öğrendiği binbir çeşit nesneye dönüşüvermeye başlamış. Bir televizyon kumandası, havai fişekler aynı anda patlayıvermişse belki

Clouds
(1897)
John Singer
Sargent

bir çamaşır askısı, ve belki de en tuhafı; bir ütü masası.

Hayretlik bir şölen, değil mi, görebilen gözlere? Öyle. Ama tahmin edersiniz ki hassas hiçbir varlık böylesine bir kaostan sağ çıkamaz, içindeyken ne kadar güzel hissetmiş olursa olsun. İşte tam da bu sebepten, her yerinden binlerce kere ayrılıp binlerce kere birleşen bulutumuz da artık kendine tutunamaz olmuş. Havai fişekler azalarak dururken o, korku içinde, panikle, alabileceği en basit şekli almaya, yalnızca bulut gibi görünen bir bulut olmaya bile razı olmuş, ne var ki başaramamış. Parçaları gökyüzüne dağılırken gün doğmuş, etraf aydınlanmış, ve arayan kimse bulutu bir daha asla bulamamış.

Derler ki şimdi her martı o buluttan bir parça taşır, havai fişekler her patladığında bu yüzden ağlarmış.

Coğrafya Kadar Değil

Çağdaş Ekin Şişman

millet ay'a gidiyor, laf işte
biz yerimizde sağ baştan sayış
haset fitratımıza nakşedilmiş
kompleksimiz aşağılık da yükseklik de
ah evet dünya düz bence de öyle
ama insanlar girintili çıkıntılı
döllüyoruz acele yorganları
sera etkisi ve elbette
demir ağlarla ördük bu farsı
bizde dertler paraleldir denize

yedi bölge, yedi uyurlar nah böyle
kalk yerine yat dersin yanlış anlarlar işte
yeni türkiyecğim benim güzelim eskisine
bir ağıt yak, yansın ortalık
uyansın ashab-ı kehf
yapış yapış eyyamıbahur bir keyf
eh maalesef
ağaçlar gökyüzüne paraleldir bizde

nihayetler serinde nasıl tatlı
ama gölgelerimiz yapay
dört mevsimden birkaçı
ilkokulda sınıfta kaldı
şimdi klima oley, vivaldi nanay
yani aşikâr
yaygın itki örtüsü sermayedir bizde

tarihe nota veriyorum öyleyse
şiire şuur mu ya da neyse
yıl 2000'lerin 23 olmuş, yuh be
bugün ağustos'a başladık, vira tövbe
havanın durumu mağmum
temmuz kırdı rekor rekor üstüne
niyeyse iklimler
ve krizler ayrı ayrı yaşanır bizde

bu böyle çağlar boyu
boy boyladı, soy soyladı
dedim korkut bizi sıkıysa,
nasılsa valilik onayladı
jandarma, topla şu meridyenleri
kıpırdama 26-45, dağıl 36-42
zorluk çıkarma misak-ı milli
yazık ki bizde
dereler hep beylere verildi

imara açıyoruz yakasını küfürlerin
ulan biz de buranın tohumuyuz, hangimiz hain
evet üç tarafımız deniz, evet yemeyen domuz
histeriktir bizim coğrafi konumumuz
dağlar denize alelacele
bozkır makiye kinaye
tuhaftır
ve iki kıtaya stratejik bir nakarattır bu ülke

gölgede 36, hissedilen 41
matematik zayıftır bizde
ama coğrafya kadar değil

Paranoya

Deniz Bayramoğlu

HAYDİ

Dikkat!

Anxiety
(1896)
Edvard
Munch

Yılın ilk güneşli günü. Uzun süren kışın ardından, dünya tekrar yaşanılabilir bir yer hâline gelmiş. Ceketler ellerde. İnsanlar henüz ceketlerini evde bırakacak kadar güvenmiyor doğaya. Konuşmadan, ortak bir karar almış ya da ilahi bir çağrıya icabet etmişcesine, hep birlikte şehir merkezindeki büyük parka dolmuşlar. Biraz heyecanlı, biraz da telaşlı gözüküyorlar. Deneyimlenen şeyin yalancı bahar olduğunun bilmezlikten gelinmesi gerektiği de konuşulmadan alınan kararlardan biri. Kahramanımız, Oğuz. Bahar, ona ters bir zamanda geldi. Oğuz, tam vazgeçmiş olmanın rahatlığına alışıyordu ki dünya, tüm güzelliğiyle, onu tekrar arzulamaya zorladı. Şimdi kapkaranlık günlerin, buz gibi gecelerin uyuşturduğu ruhunun yaşadığı kıpırdanma onu afallatıyor, elini ayağına dolandırıyor. Bir anda beliren imkanların bollu-

Levni Hakan Şahin

ğu, onu boğuyor. Gökyüzü açık, yeryüzü sıcak, herkes burada, her şey mümkün.

Oğuz, başı önünde, elleri ceplerinde, parkta sere serpe dolaşıyor; uçsuz bucaksız yeşil halının üzerinde sevdikleriyle beraber gülüp eğlenen yüzlerce insanın yanından geçiyor. Belki de yalancı bahar bu yüzden vardır ve ona yalancı diyerek haksızlık ediyoruzdur. Şöyle bir kendini hatırlatması, bakın, ben böyle bir şeydim, her an gelebilirim, haberiniz olsun, deyip gitmesi, bizi ürkütmemek içindir. Kafayı kaldırıyor, etrafına bakıyor. Kimi voleybol oynuyor, kimi müzik dinliyor, kimler kimleri ayartıyor. Biralara, üzümle, piknik battaniyeleri, portatif iskemleler, termoslar, her şey var. Kandırmayalım birbirimizi, ey yurttaşlar. Biz, bu meskunün sakinleri, bizler birbirimizi tanıyoruz, içimizi biliyoruz. Kalkın lan kavga edeceğiz!

Bir an, mangalyapmakyasaktır tabelasına takılıyor Oğuz'un gözü. Tabela'nın önünden simsiyah bir duman geçiyor. Başını dumanın geldiği yöne çeviriyor ve önünde diz çökmüş olduğu mangalı, elindeki karton parçasıyla hummalı bir şekilde yelleyen babasıyla karşılaşıyor. Baba, dudağının kenarında duran, yarısına kadar içilmiş olmasına rağmen külü düşmemiş sigarayı ustalıkla idare ediyor; ailede ondan başka kimsenin sevmediği patlıcanları ters yüz çeviriyor. Arkada, Oğuz'un annesi, ahşap piknik masasına oturmuş, yüzünde her zamanki sıkıntılı ifadesi, domates doğuruyor ince ince. Küçük Oğuz, annesinin yanında, masanın üzerinde oyuncak hayvanlarını dövüştürüyor. Kemal, içme şu sigarayı yemeklerin üstünde, kanseri bulaşacak. Çocuklar yiyecek sonra on-

ları. Yahu, sence böyle bir şey mümkün olabilir mi Zekiye? Neden olmasın Kemal, neden olmasın? Duyularına olan güvenini büsbütün yitiren Oğuz, çareyi en basit harekette, gözlerini ovuşturmakta arıyor ama nafiye. Ablası beliriyor karşısında. Başında eşarp yok. Babamın yanında, mümkün değil. Saçının bir tutamı mora boyanmış üstelik. Boynunda ay yıldızlı bir kolye var. Bi acayip... Abla endişeli, etrafına bakınıyor, gelen giden var mı diye. Öflüyor, pöflüyor, nihayet lafa giriyor: Baba, burada mangalyapmakyasaktır yazıyor koskocaman. Ee, yani? Ne ee? Niye burada mangal yapıyoruz? Nerede yapacağız kızım başka? Herhangi bir yerde babacığım, herhangi başka bir yerde... Kız haklı, ne yapıyoruz biz burada Allah aşkına! Öf bi susun be, bi susun, car car car, yetti karı ağzınız. Zekiye ve Kemal'in bağırışları birbirine karışırken mangal iyice coşuyor, etrafı dumana boğuyor. Belki birebir aynı şekilde deneyimlemediği fakat pek benzerlerini sık sık yaşadığı bu durumu uzaktan seyreden Oğuz, çocukluğunda, akşamları hissettiği, evin duvarlarına, mobilyalarına sinmiş o katlanılmaz huzursuzluğu anımsıyor ve bu hissini hatırası bile onu sarsmaya yetiyor. İnsiyaki bir hareketle elini cebine atıyor ve parmakları, Oğuz'un o ana kadar varlığından haberdar olmadığı taşla buluşuyor. Oğuz taşı alıyor, babasının kafasına doğru fırlatıyor. Taş henüz havadayken aile yok oluyor. Yere düşen ta-

şın üstünden ince bir duman yükseliyor.

Oğuz şaşkın, taşın başında hareketsiz duruyor. Ansızın bir alkış kopuyor, Oğuz irkilerek arkasına dönüyor. Coşkulu bir kalabalık, büyük bir sahnenin önünde birikmiş. Ellerde Türk bayrakları. Mor bir takım elbise giymiş; siyah camlı, yuvarlak bir güneş gözlüğü takmış kel ve hayli beyaz tenli bir kadın, sahnenin ortasındaki mikrofonu eğiliyor. Rahat, diye bağıyor. Herkes aynı anda ellerini arkada birleştirip bir adım yana atıyor. Hazır ol! Kalabalık müthiş bir zapturapt altında, esas duruşa geçiyor. Rahatsızlıklarını birkaç kez daha kusursuz bir şekilde tekrar ediliyor. Oğuz bu kez gözlerini ovuşturmayı denemiyor bile. Ağzı bir karış açık, olanı biteni seyrediyor. Sahnedeki kadın programda ufak bir aksaklık olduğunu, dolayısıyla değerli halkımızı bir süre bekleteceklerini, üzülerek belirtiyor. Oğuz kalabalığa yaklaşıyor, gözüne kestirdiği mülayim görünüm- lü adama soruyor, burada ne oluyor? Atatürk miting yapacak, yerel seçimler için. Yerel? Evet, yerel. Sahnedeki kadın boğazını temizliyor, oo, diyor, Oğuz beyler de teşrif etmiş sonunda. Binlerce çift göz, Oğuz'un yüzüne isabet ediyor. O ne biçim pantolon lan, diyor sahnedeki kadın, hunharca gülmeye başlıyor. Oğuz, düz kesim siyah kot pantolonuna bakıyor, duyduklarına anlam veremiyor. Kadın mikrofonu fısıldıyor: Dikkat et, diyor muzipçe, yılın ilk güneşi çarpar adamı.

Sesini yükseltiyor: Bir bilerseniz ey yurttaşlar, ne yalancıdır bu Oğuz! Olmadığı biri gibi göstermiştir kendini defaatle. Kalabalık yuh alıyor. Oğuz konuşmaya çalışıyor, ne demek oluyor tüm bunlar, siz kimsiniz; ses çıkmıyor boğazından. Kalabalık hep bir ağızdan gülüyor. Muhtaç olduğum kudret damarlarımdaki kanda mevcut olsaydı keşke, asil asil aksaydı kudret, oralarımından buralarımdan fıskırsaydı. Oğuz'un vücudu ısınıyor, kalp atışları hızlanıyor. Sonunda sesini duyurmaya çalışmaktan vazgeçiyor ve bedeninin buyruğuna uyup var gücüyle koşmaya başlıyor. Bir müddet koşuktan sonra dönüp ardına bakıyor; sahne ve kalabalık ve kel kadın, hiçbirinden iz yok. Nefes nefese, bir ağacın altına çöküyor, yüzünü ellerinin arasına alıyor, gözlerini yumuyor. İstemiyorum lan istemiyorum, tamam, hiçbir şey istemiyorum.

Sakin olmalıyım. Oyun oynamalıyım. Ciddiye almamalıyım. Zihnimde duyduğum her sesi, yürüttüğüm her fikri bir vahiymiş gibi önemsemeye devam edemem. Alelaide bir herifsin sen Oğuz. Yüzleş artık bununla, rahatla. Geçmişte mutlu olduğun günlerin hatrına yaşıyorsun ve hiçbir şeyi sonuna kadar götüremiyorsun. Yarım yamalak işlerin büyük ustası. Kendimi nimetten saymama sebep olanlar utan-sın! Oğuz, birden adını duyuyor; başını kaldırıyor: karşısında Gazanfer abisi.

Birkaç sene evvel, bir yolculukta

tanışmışlardı. Oğuz'un kafasının yine karışık olduğu bir dönemdi. Hayli etkilenmişti Gazanfer'den; aradığı tüm cevapları onda bulabileceğine inanmıştı. Efsunlu bir adamdı bu Gazanfer. Varlığı etrafındakilere gönül rahatlığı veriyordu. O gece, deniz kenarında sabaha kadar konuşmuşlardı, her şeyden, her şeyden bahsetmişlerdi. Bana kendi gençliğimi hatırlatıyorsun, bile demişti Gazanfer ona. Gazanfer'den duydukları Oğuz'u öyle heyecanlandırıyordu ki hiçbir lafını unutmak istemiyor, o konuşurken telefonuna gizli gizli notlar alıyordu. Sonra haftalarca Gazanfer'in o yaşama ışık tutan sözlerini düşünmüştü. Bu tanışmanın hayatının dönüm noktası olacağına, yıllar sonra dönüp baktığında, hayatını o geceden önce ve o geceden sonra diye ikiye ayıracağına inanmıştı. Akabinde büyük bir hayal kırıklığına uğramış olsa da bunca zaman sonra Gazanfer'i birden karşısında görmek onu heyecanlandırıyor. Abi neden aramadın beni? Sana ne kadar ihtiyacım vardı... Tüm cevapları verecektin bana, elimden tutacaktın. Nasıl bu denli huzurlu, kendinden emin olunur, öğretecektin bana. Eşim üçüz doğurdu Oğuz, ellerinden öperler. Abi aklını evcilleştir demiştin bana. Olmuyor. Aklım terörist bir kedi gibi, sürekli herkesi -en çok da beni- tırmalıyor. Tırmalamasa bile, acaba tırmalayacak mı tedirginliği yaşıyor. Hiçbir yerine dokundurtmuyor. Her gün yemeğini, suyunu koyuyo-

rum, kumunu değiştiriyorum, ne dese, ne istese yapıyorum, yine saldırıyor. Ne istediğini de anlamıyorum ya geręi. Ciyak ciyak miyavlıyor anca. Tahmin yürütüyorum, bir şey veriyorum ona, ben bunu mu istedim lan yavşak, diyor, bir tırmık daha atıyor. Cehennem, bir ikna odasıdır, Oğuzcum. İkna olunca, ateş seni yakamaz daha fazla; çıkarsın. Ne diyorsun abi Allah aşkına, ne demek şimdi bu? Her şey olması gerektiği gibi olur. Anlamıyorum, ne yapacağım yani? Teslim ol. Nereye? Dur, nereye gidiyorsun? Gazanfer abi!

Sahte peygamberi çürük çıkan Oğuz, perişan hâlde, parkı terk etmek istiyor; bir çıkış bulma ümidiyle yürüyor. Oyun oynayan çocukların tiz haykırışları, portatif hoparlörlerden yükselen müzik seslerine karışırken sert, ılık bir rüzgar, ınar ağaçlarının yapraklarını dövüyor.

En dehşetli korkularım bile ne kadar dandik... Ya bayağı bir cümle yazar sam bir gün bir yere? Ya bayağılıktan korktuğum için hiçbir şey yazamazsam? Bir gün bir bakmışım, imgemi korumaya çalışmakla geçmiş tüm hayatım. Bir anlam ifade edememekten ödüm kopuyor. Hangi kelimelerle yan yana gelmeliyim ki bir anlam ifade etmiş olayım? Kim beni cümlesine alır? Yok yok, ben hiç o toplara girmeyeyim. Kim benim özenle planlanmış, aman gülünç olmasın, aman okuruna da yazarına da utanç vermesin diye kısıtlanmış, dil bilgisi açısından kusursuz fakat şahsiyetsiz cümlede

bir belgisiz zamir olmak ister? Herkesi bir yere zımbalamaya uğraştım bunca zaman. Kendine yer seemeyenlerin çok hoşuna gitti bu, rahatladılar. Zımbalandıkları yerde huzur buldular. Bazıları yadırgadı yerlerini. ekip gittiler. Cümle gitgide basitleşti, sanatsal değerini -vardıysa eğer- yitirdi. Nihayetinde tek kelimelik bir ikaza dönüştü: Dikkat!

Kimler var? Aramızda bir çeşit yakınlık kalmış kimler var? Kimin doğum gününü kutladım en son? Belki de kimseye bir etki etmedim. Kırdığım, üzdüğüm insanları bile öyle sandığım kadar derinden yaralamadım. Onlar tüm yaşananları unuttu çoktan. Ben tesirimi aldım, bir dev aynasının önüne koydum. Işıkları ayarladım, didindim durdum ve nihayet canavarlaştırdım kendimi. Mutlu bir topluluğun iş gören ve sevilen bir parçası olamıyorsam, dedim, hain olurum ben de. Hiçbir şey olmamaktan iyidir. Korkmasaydım... Rezil kepaze olsaydım da korkmasaydım. O zaman, insanlar beni oyunlarından atmazdı belki. Girdiğim her oyuna hükmetme ihtiyacı duymazdım. Başkalarının kurallarına uymaktan keyif alabilirdim. Ne hükümeti değiştirebildim, ne ailemi ne de kendimi.

Müdafaa, müdafaa, müdafaa. Hem hattı hem sathı müdafaa. O sathı benliğimdir. Benliğim... Güneşli bir günde ne yaparım? Elim bizatihi neye gider? Bu soğuk şehirde, kışları iyi aydınlatılan odalarına kapanıp mühim

işlerini halleden ve yaz gelince birden kendinden emin bir şekilde çiçek açan milyonların bildiği, benim bilmediğim şey ne? Biraz param ve birkaç iyi dostum olsaydı... Evet, evet. Para ve arkadaş. İnsanın parası ve arkadaşı varsa, kendini yiyip bitirmeye çalışmaz böyle. Arkadaşı söyler ona, onu kendisi yapan şeyler nelermiş, neyi istemek münasipmiş de neyi istemek haddini aşmış, parkta ne yapmak iyi olurmuş. Vardı ya oğlum, paran da vardı, arkadaşların da vardı. Harcadın hepsini. Oğuz birdenbire dış dünyaya dönüyor. Karşısında yıllar önce yitirdiği, yakın bir dostu duruyor.

Ne? Paran da vardı, arkadaşların da vardı, diyorum. Sen mi söylüyorsun bunu? Yok yere beni kendinden uzaklaştıran sen değil miydin? Yok yere olur mu be oğlum, vardır elbet bir sebebi. Neydi sebebi? Hatırlamıyorum, çok zaman oldu. Nerede yanlış yaptığımı söylemen lazım bana. Belki de bir yanlış yapmamışsındır, münasebetimizin ömrü bu kadardır. Bitmesi gerektiği için bitmiştir. Sen de mi her şey olması gerektiği gibi olur diyorsun yani? Yok, ben öyle bir şey demiyorum. Ya ne diyorsun? Yanlış cephede savaşıyorsun, diyorum. Bir dediğinizi de anlasam şu içine sıçtığım parkında... Dinlemiyorsun ki anlayasın. Hiç dinlemedin. Bir kabahat işlemiş olmalıyım ya da benliğimin içkin bir kusuru

olmalı. Bana, yanımdan sessizce uzaklaşıp gitmeyi reva görmüş olmanın bir sebebi olmalı. Kendin bile inanmıyorsun bu beylik laflarına, benim inanmamı nasıl bekliyorsun? Geçen yıllarda neler oldu bir bilsen... Eskiden olsa, olan biteni büyük bir heyecanla sana anlatırdım, sen de ilgiyle dinler, coşkulu tepkiler vererek heyecanıma heyecan katardın. Yaşadığım her şeyi sana anlatırken bir kez daha yaşıyordum ve bu tali yaşantılar asıllarından daha keyifliydi benim için. Acaba gerçekten önemsiz yaşantılarımla o denli ilgileniyor muydun, yoksa benim her şeyi sana boğucu detaylarla anlatmaktan aldığım çocukça zevki elimden almamak için basit pratikler mi edinmiştin? Bana -herkese yaptığın gibi- sahip olmadığım bir güç yüklüyorsun. Bırak artık bu işleri Oğuz. Ee, yok olmayacak mısın? Nasıl? Bir anda buharlaşıp yok olman gerekiyor tam şu an. Yok, çıkışa kadar yürüyeceğim seninle.

Oğuz ve eski dostu konuşmadan ilerlerken güneş alçalıyor, yüksek binaların ardında ufalanmaya başlıyor. İşaret verildi; ceketler birer birer giyiliyor. Akşam serinliği, partinin bitmek üzere olduğunu bildiriyor. Dikkat dikkat, ach-tung ve attention lütfen. Bahar tatbikatı sona ermiştir. Doğanın ve medeniyetin size sunduklarından keyif alamadıysanız, lütfen daha sonra tekrar deneyiniz.

Zaman, senden alınanların toplamı,
hayat ise senin aldıklarının.
İnsan yaşarken diğer hayatının hayalini kuruyor.
Olsa ile bulsa, bir araya gelse.
Olur öyle.

Bazen, tamamlayamazsın.
Bir evi, çıkılan bir yolu, kurulan bir düşü,
görülen bir rüyayı, ya da birini..
Bir eksik kare seni dürtmesin.
İnsan, yarım kalır. İnsan, yarım bırakır.
Hayat böyle.

" Belki bir gün.. Ama bugün değil. "

Afişine Oyuncusunu Koyan Oyunlara Gitmiyorum

İlker Çalışkan

Elimde bazı şakalar var ve onlarla n'apacağımı bilmiyorum. İlkokuldan beri değişmeyen sabırsızlığımla, pamuğa ektiğim fasulyeye sürekli su vermek istiyorum. Esprilerimi, dostlarımla gülerken akıttıkları gözyaşlarıyla besleyeceğim. Zannediyorum ki suyunu verdikçe arsızca büyüyecek fasulyem. "Banyo pamuğunuzu Şok'tan mı satın alıyorsunuz? Çok yanlış. Çünkü kuru tutmak istediğiniz yer için daha çok pamuk harcıyorsunuz ve pamuğunuz daha çabuk bitiyor. Sonra tekrar pamuk almak zorunda kalıyorsunuz ya da oraya pıdici peçetesi sıkıştırıyorsunuz. Bunu ben bilemem. Emin olduğum tek şey arkadaşlarımla göz pınarlarının, kuru tutsa da utanç veren bir yetişkin bezine layık olmadığıdır. Onlar seansı 800 lira olan terapi peçetelerini hak ediyorlar. İşte, onlar için elimizde böyle espriler var. Bu yüzden, akıtmadıkları her damla için pişmanlık duyacaklar. Evet, belki biraz bencilim ama CarrefourSA'yı hepinize öneriyorum." diyecek genişliğe ulaşacak. Benzer bir arsızlıkla, pamuklara akacak suyu beklemeye başladım.

Ne kadar karışık olabilir? Aslında tüm malzemeler burada. Amerikan banliyölerinde yaşayan aileler gibi birbirlerine selam veriyorlar. "Espriler! Max'i postacıdan uzak tutun. Köpeğimizin insanlarla konuşabiliyor oluşu, bunu postacıyı korkutmak için kullanacağımız anlamına gelmez, Tanrım! Gülüşmeler, oh nihayet aramıza katıldınız. Sizin Vietnam anılarınız da olmasa bütün şükran günü şerifin

ağız şapırtılarını dinleyecektik doğrusu." Ama olmuyor, esprilerime katıla katıla gülecek kimseyi bulamıyorum. Davut Gül... Neyse. Artık herkes geldiğine göre nerede yanıldığımı anlamak için aynı filmin dublajlı ve altyazılı versiyonlarına birlikte bakabiliriz.

Lanet olsun :)

Nilgün teyze, arkadaşlarımla aileleri arasında en açık fikirli kişi ve kabul edeyim, beni en komik bulanlardan. Bu yüzden esprilerimi Facebook'tan yazıp onun ayağına gidersem, saygımı göstermiş olacağımı düşündüm. Esprilerimdeki en can alıcı yerleri büyük harflerle vurguladım. O ise, esprilerime mümin sımaylisi koyup, hepsi büyük harflerle, annemlerin halini hatırlı sordu. Odaklansana be kadın! "Onlar da iyi. Varsa yoksa oğulları işte :)" deyip bir mümin sımaylisi de ben yapıştırdım. Konuyu kendime getirmemden mi rahatsız oldu yoksa benden başka bir emoji mi bekliyordu, bilmiyorum ama uzun bir süre (bir dakika) ekran boş kaldı. En sonunda, saatlerdir ağzından bir kelime alınmayan düşman ajanı gibi bir sımayli daha bıraktı ekrana. Elimdekileri görmüştü ve benimle oynuyordu. Gardını düşürmek için sevimli hayvan ve şive komiği videolarını art arda gönderdim. Buna karşılık o, şu an ismini hatırlamadığım bir tiyatro oyununun linkini yolladı ve "?" yazdı. Uzun bir süre (20 saniye) bekledim ama başka bir şey yazmadı. Artık avuncunun içindeyim ve "?" ile aslında soru

sormuyordu. Bu onun final darbesiydi: “BENİ Mİ GÜLDÜRMEK İSTİYORSUN? OYUNA GELİRSEN ASIL EĞLENCENİN NE OLDUĞUNU ÖĞRENEBİLİRSİN EVLAT. ŞİMDİ... GELİYOR MUSUN YOKSA GELİYOR MUSUN?” Belki de derdi ben değildim ve soru işareti, izleyenlerini hem güldürmeyi hem de onlara ders vermeyi isteyen bu oyunun güzel Türkçeli oyuncularının, kaba komediye karşı açtığı savaşı simgeliyordu.

Her hâlükârda teşekkürler ama “güldürürken düşündürmek”le lanetlenmiş oyunların yazgısı, her ikisinde de başarısız olmaktır. Ve tüm ölümlüler bilir ki, tanrılar bizleri korumak için onların afişlerine oyuncularının kostümlü fotoğraflarını bastırmıştır.

Fuck you/you!

Nilgün teyzeden sonra her şey yolunda gidiyor. Yakın arkadaşlarımdan çoğu, işinde gücünde insanlar olduğundan, çok iyi tanımasam da online olacağını düşündüğüm bir arkadaşına yazıyorum. Onun random gülüşünü aldıktan sonra, zabıtalara uzaklaştığını öğrenen bir işportacı gibi esprilerimi iyice yere seriyorum. İstiyorum ki onları detaylıca inceleyebilsin. Eline aldığı hoparlör için boş ümitlerle “Bunun garantisi var mı?” diye sorsun. Ben de “Yok, ama bir şey olursa ben hallederim. Ledleri gördün mü? Onları da sararız etrafına.” diyeyim. Hem güven vereyim hem de vadedtiğim ışık şovuyla ayaklarını yerden keseyim istiyorum. Kafası karışsın ama yine de her akşam zabıtanın evine gidişini dört gözle beklesin. “Demek ki show

business böyle bir şey.” diye düşünsün, sorgulamasın istiyorum. Kafası karışık her tiyatro seyircisi gibi, benim bu işlerle ilgilendiğimi de bildiğinden, performans sanatlarından bahsetmeye başlıyor. Allah allah, nerden çıktı şimdi bu? Coşkulu bir vurguyla “kaçırılmayacak bir gösteri”-ye fazladan bileti olduğunu söylüyor. Bir ortak arkadaşımızla ilgili, aklımda epeydir beklediğim şakalar var ama onları etkinlik saatine saklıyorum. İçimden “Gösteri şimdi başlıyor!” diyerek teklifini kabul ediyorum. Diğer yandan avangart bir şey izleyeceğimi düşündüğümünden gururluyum. Nilgün teyzenin etkinlik mesajına karşı bir şey yazmadığımı hatırlayınca bu etkinliğin linkini ve ardından da sımayliyi yapııştırıyorum.

Oyun sonunda benim espriler konusunda gösterdiğim ısrarın bir benzerinin yetmiş dakika boyunca, bir salondaki yaklaşık yüz elli kişiye ve bir vantilatöre karşı, belli ritmik hareketlerin tekrarlanmasıyla da gösterilebileceğini fark edecektim. Performans boyunca sanatçı “he/him,” “she/her” gibi birkaç kelimeyi yineleyerek toplumsal cinsiyet yapılarını söküp söküp bozuyordu muhtemelen. Ben ise “old school” bir seyirci gibi bu gösteriden çıkardığım “ders”i düşünüyordum: Şakalarını iyi tanıdığın birkaç kişiye ve farklı zamanlarda yap! Fakat Nilgün teyzeye buruk bir emoji gönderirken tiyatro sanatının bizlere yüzyıllardır anlatmaya çalıştığı daha büyük bir gerçeği hatırladım: Pamuğunuzu sulamasını istediğiniz gözyaşlarına, kahkahalar kadar acı hiçkırıklar da eşlik edebilir.

Anneannem, Limon Ağacım ve Yürüdüğümüz Bütün Yollar

Deniz Dursun

I

Yasın ardından hayata dönme korkusunu ilk kez dayımın yüzünde görmüştüm. Kardeşinin ölümünden sonra ne zaman gülümseyecek bir sebep bulsa bir anda silkelenip kendine gelir, hayata olağan akışında devam etmeyi reddeden bir ifade takınırdı. Hiçbir zaman bunu olduğu gibi söylemedi ama bakışlarından, sessizliğinden, iki kahkaha arası verdiği esten ve keyifli olmaktan duyduğu mahcubiyetten ben hep anladım. Böyle anlarda onu yargılamak çok basitti. Kolaylıkla "huysuz adam" diyebilirdiniz. Onun bunu önemseydiğini sanmıyorum. Sadece acısıyla arasına girenlere karşı mesafeliydi. Eskaza teslim olduğu bir dış etkenin farkına erkenden varmayı iyi bilirdi.

II

Bir anda oldu. Daha önce çok kez provasını yapmama rağmen bu defa hazırlıksız yakalandım. Çünkü ne zaman o anın geldiğini sansam çabucak iyileşti. O kadar uzun süre yaşamaya devam etti ki ölme ihtimali kafamdan silindi. Bir an olsun akli karışmadığı, bildiği dillerin ve şarkıların hiçbirini unutmadığı, dört işlemi her zaman benden daha iyi yaptığı, sevmediklerini çekiştirmekten hiç

bıkmadığı için ben de kendimi küçükken ettiğim duaların kabul olduğuna inandırdım. Anneannemin ölümsüzlüğüne. Sihirli dizilerdeki ölümsüzlük iksirini ben de kafamın içinde yarattım. Bir kazanda köpürttüm, köpürttüm, köpürttüm. Her akşam gizlice anneannemin yemeğine damlattım.

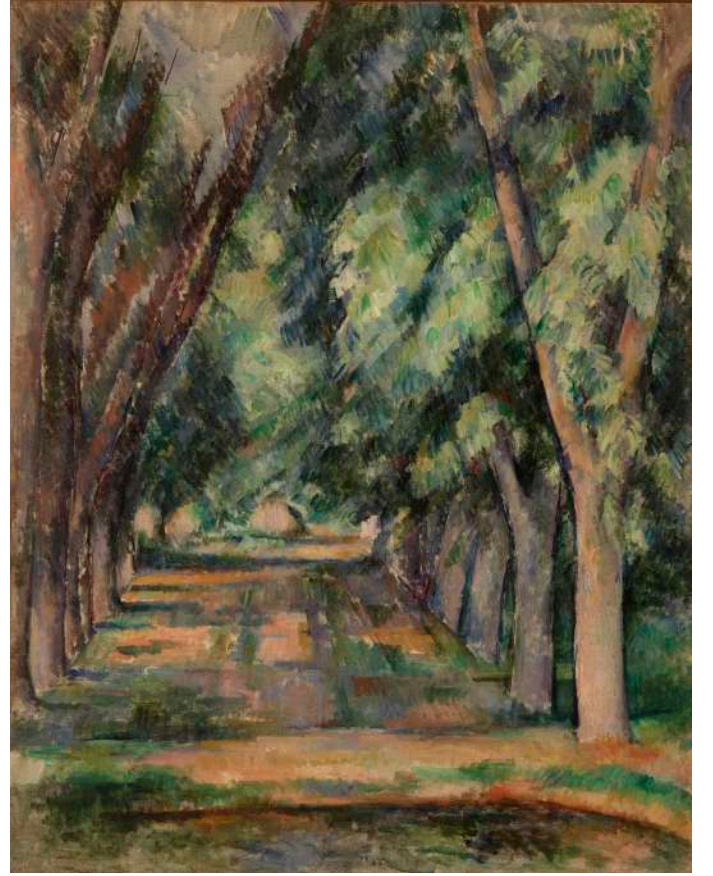
III

Benim için orucunu bozduğu günü hatırlıyorum. O zamanlar gençti. Bense akli ermez toy bir bebektim. Annem erkenden işe gittiğinden kahvaltıyla ilgilenmek anneanneme düşmüştü. Yumurta yemek istemediğim için epey huysuzlandığım o sabah, tabağımı ancak anneannem de benimle birlikte yerse bitireceğimi söylemiştim. "Oruçluyum ben, yiyemem." demişti. "Bana ne," demiştim, "o zaman ben de yemem." Nedense suratımda ağlamaya yakın bir ifade vardı. Biraz da sinirliydim. Akli ermez toy bir bebek olduğum için dudaklarımı büzmüştüm. Kiyamamıştı bana. Ağzına ativermişti yumurtayı. Belki de çiğnememişti, yutmamıştı, peşinden hemen tükürmüştü bir köşeye, bilmiyorum. Artık bilemem de. Ama o an yüzüm gülmüştü. Demiştik ki: Anneannem beni Allah'tan daha çok seviyor.

IV

Bir arkadaşım var. İkimiz de tesadüfen, benzer sebepler ve ihtiyaçlarla bir kampa gitmiştik. Tanışmamız o sırada oldu. Gece olunca tüm ışıklar söner, müzik susar, kuşların sesi soluğu kesilir. Duyulan ancak belli belirsiz bir rüzgâr uğultusudur. Bütün köyü kaplayan sessizlik herkesi uykuya çağırır. Kamptaki yaşam, annem gibidir. Plansızlığı hiç sevmez. Yapılacak ve yapılmayacak her şey önceden bellidir. Kimsenin ondan şaşmamaması iyi olur. Ama biz, sanatçı olduğuna inanmış yahut inanmak isteyen bir grup insan, çardakta oturur, belki de gün doğana kadar fısıltıyla konuşuruz. Bu, küçükken arkadaşlarımız bizde kaldığında annem duymasın diye yorgan altından konuşmamıza benzer. Çadır alanının biraz yukarısındaki çardak, kampa giriş çıkışların yapıldığı kapıya bakar. Tel örgülerden kafamızı uzattığımızda genellikle keçi, bazen de koyun görürüz. İşte bir gece, çardaktaki rutin sohbetlerimizin ortasında ben bir karaltı fark ettim. Kalkıp mutfağa bakmak istedim. Yanımdan birinin geçtiğine emindim ancak çok hızlı olmuştu. Kamptakilerden birinin uyurgezer olduğunu düşündüm. Onu bulup yatağına götürmem gerektiğine dair bir sorumluluk bilinciyle sandalyemden kalktığım sırada, elinde bavuluyla bana bakan yarı uykulu yarı şaşkın bir çift göz gördüm. Ona işinin ehli bir büyücü havası veren bir tutam beyazı, simsiyah saçlarının arasından çıkıp alınına doğru uzanıyordu. Tişörtü terden ıslanmıştı. Altındaki lekeli şortu da onu biraz önce keçi bokunun üstüne düşmüş gibi gösteriyordu. Meğer yazını burada, kampta çalışarak geçirmeye gelmiş. O gecedен sonra onunla yollarımız hiç ayrılmadı. Bir gün sırtımı esen yele vermiş, o güne dair bütün sorumluluklarımı tamamladığıma seviniyor, kulağımda en sevdiğim şarkı çalarken dondurmamı yalıyordum. Seslenmiş bana. Duymamışım. Bir daha seslenmiş. Yine duymamışım. An-

cak omzumda bir el hissettiğimde dönüp baktım. Dudak hareketlerinden bana bir şey söylediğini anlamama rağmen nenses kulaklığımı bir süre çıkarmadım. Nihayet onu duymam gerektiğini idrak ettiğimde kulağıma şu sözler çarptı: Anneannem öldü. Daha dört gün önce hayatıma bir yabancı olarak giren bu insanı artık tanıyor, onunla bir acıyı paylaşıyordum. "Bir şey hissetmiyorum." dedi. "Ama kız kardeşim ağlıyordu ve annem de fenalaşmış." Anneannem ölürse ne olacağını ilk kez o zaman düşündüm. Daha önce aklıma gelmemişti.

*The Allée of Chestnut Trees
at the Jas de Bouffan*
(1886-1887)
Paul Cézanne

V

Anneannemin en yakın arkadaşı teyzemdi. En büyük çocuğu. Diğer dört çocuğu sabah akşama kadar çalıştığından, anneannem her gününü teyzemle geçirmeye alışmıştı. Teyzemle anneannem günlere birlikte gider, sabah programlarını birlikte seyrederlerdi. Evleri çok yakındı. Kahvaltıdan

sonra ikisinden birinin evinde buluşur, yapacak bir şey illa ki bulur, bulamazlarsa bile sıkılmadan öylece otururlardı. Yenişehir'de yaşadığım zamanlar bu miskinlik seansını kaçırmamak için bazı okul çıkışlarımda koşa koşa yanlarına giderdim. Teyzemin elinde mutlaka yeni örmeye başladığı bir bere, bir eldiven ya da bir masa örtüsü olurdu. Anneannemin bir şey ördüğünü pek görmezdim. Ama meğer o da gençliğinde günlere giderken yanında yün ve şiş götürürmüş. Herkes yemek ve sohbetin eşlikçisi olarak hep bir şeyler ördüğünden, kendisi de bunu yapmak mecburiyetinde hissetmiş. Becerikli değil fakat inatçıymış. Doğru mu yanlış mı bilmeden, yumağı şişten rastgele geçirirmiş. Eve döndüğünde, annesinin aksine çocukluğundan beri el becerileri gelişmiş olan teyzem hepsini söküp baştan örermiş. Böyle böyle haftalar sonra ortaya güzel bir yelek çıkmış. Anneannem tüm övgüleri gururla kabul ederken eminim çok tatlı gözük müştür.

VI

Ben her yazımı o küçük kasabada geçirirdim. Anneannemin üç kocaman balkonlu evi, bana garip bir huzur verirdi. Balkonların sayısının ötesinde bir huzur. En sevdiğim balkon oturma odasına açıldı. Oraya benim şişme havuzumu koyardık. Kırmızı kelebekli mayomla küçücük havuzun içinde kuğu gibi süzöldüğümü

zannetmeye bayılırdım. Anneannem kendini zarif bir kuğu sanan küçük kızına her akşamüstü, o akşam için yaptığı yemekten bir tabak getirirdi. Bana küçük kızım derdi. Gerçekten de en küçük bendim. Havuzdan çıkıp büyük bir iştahla yemeği yerdim. En çok biber dolması getirdiğinde sevinirdim. Anneannemin biber dolmasını bütün biber dolmalarından daha çok severdim. Şimdi hiç o kadar güzel biber dolması yiyemiyorum.

VII

Anneannem gözüme hep çok büyük görünürdü. Yaşlandıkça küçülen bedeni, bana bu yüzden hep çok hüzünlü gelir. Bütün kış üzerinden çıkarmadığı, dizlerinin biraz altında biten berrak mavi bir paltosu vardı. Nedense hiç eskimez, yırtığı söküşü olmaz, bedenine de hep aynı dirilikte otururdu. Kalın kumaşı ve heybetli görüntüsüyle anneanneme en çok yakıştırdığım kıyafetti bu. Onu giydiğinde benim için ilahlaşır, her şeyi yapmaya muktedir olurdu. Öyle bir paltoydu ki onu her yere giderken giyebilir, bakkalda da düğünde de üstünde hiç sırtmazdı. O paltoyu giyip benimle yürüyüşe çıktığı günlerin birinde, serçe parmağını tuttum. Sonraları beni buna alıştırdı. Ne zaman birlikte dışarı çıksak bana serçe parmağını uzatmaya başladı. Serçe parmağını büyük bir keyifle kavrayan ellerim, onunların yanında küçücük kalırdı. İnce uzun

parmakları çok güzeldi. Neden bir şey anlatırken ellerini zarafetle döndürdüğünü, cümlelerini neden hep bir kontes edasıyla sonlandırdığını şimdi daha iyi anlıyorum. Çağının en iyisiydi.

VIII

Anneannemin evinden bizim eve giden yol topraktı. Uzun bir süre de toprak kaldı. İstanbul'a taşındıktan sonra Yenişehir'e ancak yazları birkaç haftalığına gidebilir oldum. O günlerin birinde toprak yolun yapıldığını gördüm. Asfalt dökülmüş, kaldırımlar döşenmişti. Anneannemle bata çıka yürümeyeceğiz artık, diye düşündüm. Ne güzel, rahat rahat ve hiç zorlanmadan yürürüz işte. Burnumuza toz kaçmaz. Hapşırıp durmayız. Benim boğazım kaşınmaz. Anneannemin gözleri yanmaz. Yürüyemedik. Anneannem birkaç hafta içinde geçirdiği bir hastalık sonucu yürümez oldu. Felç değıildi. Yürüyebileceğini doktorlar söylemişti. Yürümeyi o reddetti. Tekrar düşmekten korktuğu için düşme ihtimalini ortadan kaldırmak istiyordu. Hep yerde olursa düşemezdi. Böyle böyle, sadece yattı. Oturdu. Yattı. Çok inatçıydı. Aslında hepimiz gibi. Ve gerçekten hiç kalkmadı. Mutsuz görünmüyordu. O yüzden ben de bir süre sonra üzölmeyi bıraktım.

IX

Anneannem tek başına koca bir Yenişehir gibiydi. Hayatı boyunca yaşadığı tek yerdi burası. Yaşayan en eski Yenişehirli bile olabilirdi. Bir yerden ya da bir yere göçmemiş, bebekliğinden bu yana ömrünü burada geçirmişti. Meme emmeyi burada bırakmış, ilkokula burada gitmiş, liseyi burada bitirmişti. Burada evlenmiş, çocuklarını burada dünyaya getirmiş, beş çocuğunu da burada evlendirmiş, kocasını ve bir oğlunu burada kaybetmişti. Anneannem buralı olmanın ötesinde, burasıydı. Zaten ben de hiçbir zaman Yenişehir'e gitmezdim, hep anneanneme giderdim.

X

Üç yüz altmış beş gün oldu bile. Geçen yıl onun için bir limon ağacı diktim. Mezarına fesleğenler bıraktım. Mezar taşına kafasından hiç çıkarmadığı, kenarları mor oyalı beyaz tülbentini bağlamışlar. Öldüğünde üstünden kesip yırtmadan çıkarabildikleri tek şey o olmuştur. Saçları seyrekleşmiş küçük yuvarlak kafasından kolayca kayıp gitmiştir muhtemelen. O tülbentin kırmızısını da hatırlıyorum. Özel günlerde takardı. Odasındaki bütün dolapları, dolaplardaki bütün kıyafetleri karıştırdım ve buldum onu. Saçlarımı at kuyruğu yapıp ucuna bağladım. Şimdi gidiyorum. Limon ağacımız büyüdüğünde geleceğim.

GLOSSY NIGHTS

AYAZ YILDIZ

GRASS ON THE HILL

AYAZ YILDIZ

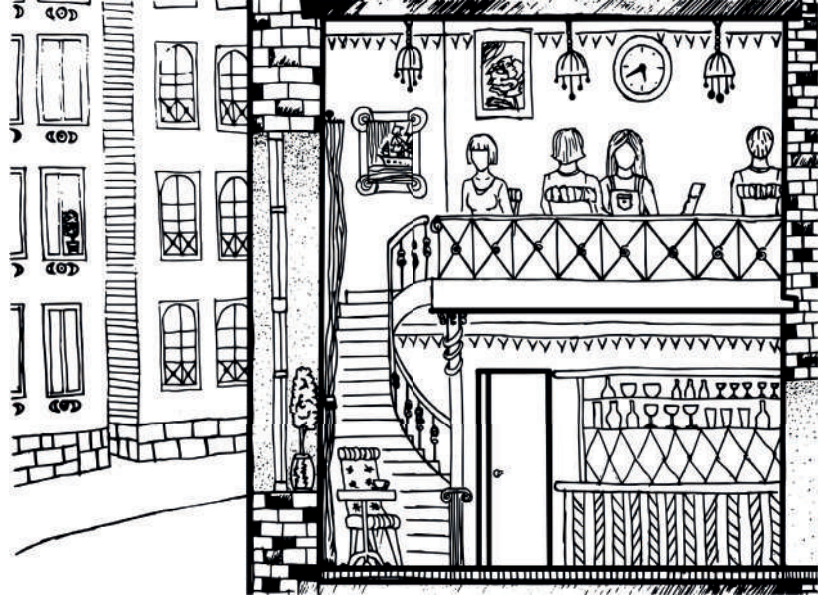
Raslantı

Özden Selim Karadana

İstanbul'da herhangi bir gün.

O sabah Faruk,

kilise çanlı alarmına uyandı. Huzursuz bir andı. Yataktan fırladığı gibi kendini duşa attı. Şampuanı saçlarına yedirirken Edis'in şarkısını söylemeye başladı. "Dinlettin boynu bükük şarkılar." Bu şarkının diline dolanmasını yadırgadı ve sırttı. Duştan çıktı, bornozunu giydi ve mutfağa geçti. Dört tost ekmeği çıkardı. İkisinin üstüne labne sürdü. Üstlerine ikişer kaşar, üçer ısıtılmış sucuğu yerleştirdi. Pul biber serpti. Bastı ekmekleri tost makinesine. Tostlar hazır olunca kâğıt havlu desteğiyle ayaküstü yemeye başladı. Bir elinde de telefon... İki gün önce kendisinden ayrılan sevgilisinin mesajlarını açtı. Biraz gerilere gitti, sonra ileri, sonra tekrar geri. Neden ayrılmış olduklarına bugün de anlam veremedi. Tostlar bitince ağzını yüzünü yıkadı. Kot pantolonunu ve gömleğini giydi. Bugün ilk iş günüydü. İlk günden geç kalmamak için kendini dışarı atıverdi. Otobüsle, çalışacağı kafeye geldi. Müdürüyle görüştü, talimatlara kulak verdi. İş arkadaşı olacak Osman'a emanet edildi. Osman, Faruk'a masaları sildirdi, sandalyeleri yerleştirtti. Çok geçmedi, müşteriler geldi. Çaylar, kahveler, makarnalar, tavuklar sorunsuz-sıkıntısız servis edildi. Öğle arası verildi. Çalışanların yemek yediği alt kata indi, personel yemeği olan tatsız tuzsuz kuru fasulye pilavı, bir piring tanesi kalmayana kadar ekmekle sıyı-

ıp mideye indirdi. Yukarı çıktı. Gür bıyıklı bir müşterinin boş boş oturduğunu fark etti. Yanına vardı. "Menü ister misiniz?" dedi. "Arkadaşımı bekliyorum." cevabını alınca "Peki." diyerek bekleme köşesine geçti.

O sabah Cemal,

annesinin açtığı süpürge sesine uyandı. Huzursuz bir andı. Ağır adımlarla salona yürüdü ve annesini günaydınladı. Süpürge sesini bastırın diye televizyondan Youtube'a girdi. Yüzyüze konuşuruz açtı. "Belki sen varsın diye." Annesi şarkıyı yadırgadı ve suratını ekşitti. Sofra hazır. Her günkü kahvaltıdan herhangi bir farkı yoktu. İki çeşit peynir, az zeytinyağlı domates-salatalık, siyah zeytin, vişne reçeli -ki Cemal reçel sevmezdi- önceden kızartılmış fakat soğumuş ve yamulmuş

iki tost ekmeği. Bu alelade kahvaltıdan gram keyif almadan, bir görevmiş gibi ağzına iki üç parça bir şey atıp kalktı sofradan. Odasına gidip bir sigara yaktı. Sonra döndü, sofrayı topladı. Banyoya geçti. Traş makinesiyle sakalını kesti ve makas yardımıyla, gür bıyığına becerebildiği ölçüde şekil verdi. Berbere gitseydim daha mı iyi olurdu, diye düşündü. Aman neyse, böyle de fena olmadı, dedi. Dökülen kılı-tüyü topladı. Doğru duşa girdi. Fonda süpürge sesinin üzerine, banyo akustiğinin verdiği özgüvenle bağıra çağıra "Sen Varsın Diye" söyledi. Bir şarkı keşfettiğinde, onu dibine kadar tüketirdi. Duştan çıktı. Saatine baktı. Apar topar; altına keten pantolonunu, üzerine de en sevdiği hırkasını geçirdi. Aynanın karşısına geçti. Kendine alıcı gözle baktı. Göz kırptı, bıyığını burdu, öpücük attı. Güldü kendi hâline. Aldı waxı eline, kendine fiyakalı bir saç yaptı. Hoşuna gitti. İlk buluşmaya geç kalmamak için kendini dışarı atıverdi. Önce metrobüs, ardından metro aktarmasıyla buluşacakları kafeye vardı.

Kafeye şöyle bir bakındı. Kız henüz gelmemişti. Nereye otursam, diye düşündü. Cam kenarında karar kıldı. Oturdu. Oturur oturmaz garson başına dikildi. "Menü ister misiniz?" sorusuna "Arkadaşımı bekliyorum." cevabını verdi.

O sabah Ceyda,

kardeşinin telefondaki müşteri hizmetlerine bağrış çağrışlarına uyandı. Huzursuz bir andı. Tuvalete gitti, çişini yaptı. Mutfağa geçerken kardeşini gördü. Telefon hoparlördeydi ve Mozart'ın Türk Marşı çalmaya başladı. "Dırı dırı dıt, dırı dırı dıt, dırı dırı dırı dırı dırı dırı dırı dırı dıt." Kardeşinin -kim bilir kaç dakikadır beklemekteydi- volta atarak yaptığı tuhaf hareketler komiğine gitti. Onu derdiyle baş başa bırakıp mutfağa vardı. Hurma, yoğurt, tarçın, bal ve fındık çıkarttı. Hurmaları dilimledi. Yoğurt, bal ve tarçını çırptı. Karışıma müsliyi ekledi, salona geçti. Uzaklardan gelen Türk Marşı eşliğinde müslisini keyifle yedi. Odasına geçti, aynasını ve makyaj

malzemelerini çıkardı. Göz kapaklarına açık kahve tonda göz farı uyguladı, gözlerine derinlik kattı. Ardından siyah, kuyruklu bir eyeliner çekti. İyi çektim be, diye düşündü, kendini takdir etti. Gardirobunu açtı, üç farklı kombini yatağının üzerine serdi. Kot pantolon üzerine krem, kalp yaka bluzda karar kıldı. Giyindi, boy aynasında bir o yana bir bu yana döndü. Hoşuna gitti. Üşür müyüm acaba, diye düşündü. Ne olur ne olmaz diye, çantasına bir hırka tıktırır verdi. Kardeşinin odasına uğradı, -hâlâ telefonla konuşmaktaydı- pandomimle ben çıkıyorum hareketleri yaptı. Kapının yanındaki anahtarlıktan anahtarını aldı ve kendini dışarı atıverdi. Metroya bindi. Dışarı çıktıktan sonra navigasyon yardımıyla kafeyi kolayca buluverdi. İçeri girdi, etrafına bakındı. Tinder'daki pro-

fil resminde en çok dikkat çeken ayrıntı olan gür bıyıkları sayesinde, Cemal'i bir çırpıda fark etti. Yanına gitti. Sarıldılar, öpüştüler ve sandalyelerine yerleştiler. Garson vardı yanlarına.

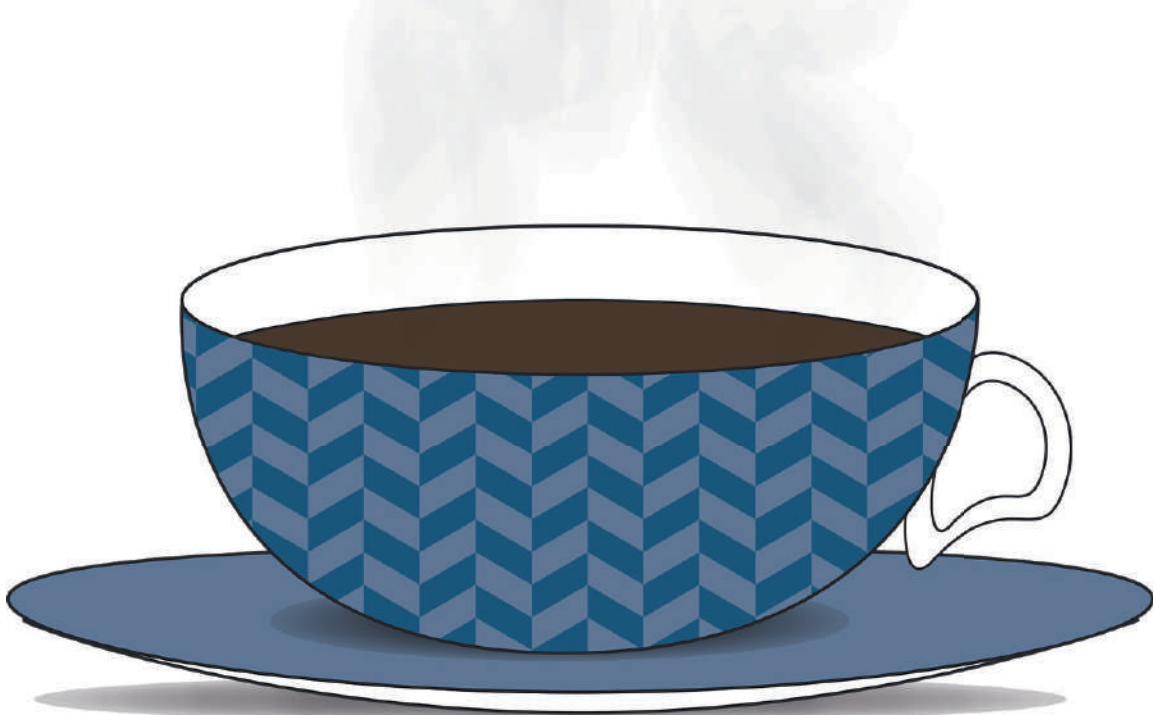
Bundan sonrası bir müddet sessizlik. Bir müddet bakışma.

"Hay şansıma sıçayım, böyle bir şey de ancak beni bulurdu." diye düşündü Ceyda.

"Ulan daha iki gün oldu, bu ne acele." diye düşündü Faruk.

İki eski sevgili beklenmedik bir anda karşılaştıklarında ortaya dehşet bir enerji yayılırdı. Bu sebepten olacak, "Bunlar kesin eski manita." diye düşündü Cemal.

Kahveleri servis edildi. İstanbul'da sıradan bir gün, bir tuhaf rastlantı sonrasında, olanca sıradanlığıyla devam etti.

Festival

Levni Hakan Şahin

geceyi aydınlatan renkli ışıkların altında
tenin parlak
sesin yumuşaktı.
yüzünde
bir derdi üzerinden henüz atmış
-omuzlarında tozu kalmış-
insanlara has sakıngan bir gülümseme vardı
ve
bana güvendiğini hissedebiliyordum.
o an fark ettim: ben, kendimi
güzelliklere layık olabilmek için yetiştirdim.

Ada

Sena Kuyucu

Alice

Sena Kuyucu

Gençlik

Defne Kar

Gece 1'e doğru eve girerken sıcak suyun olmadığını söyledi. "Hâlâ mı?" dedim gözlerimi açarak. "Ama su ısıtıyorum sana."

Gerçekten de su ısıttı bana. Ağzına kadar doldurduğu su kaynatıcı ve büyük bir tencere ile. Biraz soğuk su ile karıştırmak gerekecekti kuşkusuz. Ve suyu alıp yavaş yavaş kendime dökmem için de tas lazımdı. Bilirsiniz o eski tip demirden tasları. Sert ama hafif ve yuvarlak, şekli biraz bozuk. Metropolün orta yerinde bir "akıllı ev"de idik. Şimdilerde beklenen zaruri ihtiyaçların üzerinde potansiyeller sunan her şeye akıllı diyorlar. Yani burada aptal bir tas olması zordu. O elektrikli, şık ve modern ocağa uygun, metal bir küçük tencere buluyorum tasın anısına.

Köydeki gibi... Sıcak suları taşıyıp duşa giriyorum. İzlediğim bir filmde, gölde yıkanan Penelope Cruz gibi görüyorum aynada kendimi, gizlice kapı aralığından beni izlediğini umarken... O aynada, vücudumu severdim genelde. Duşu sürdürdükçe üşüyorum, suyum azalıyor ama bitsin istemiyorum. Doldurduğum her bir tas, ürperen tüylerimi yatıştırıyor. Sanki kötü her şey akıp gidiyor tane tane. Bu ilkelik, modern insanın kendini abartmayı ne kadar da sevdiğini açık ediyor. Bir anda bütün düşümler, koca bir boşvermenin ardından, çözülebilir geliyor.

Banyonun kapısı tıklatılıyor. Bu iyi. İçeri dalmanın destursuzluğu yitip gitmiş aramızdan. Bu iyi. Birbirinin ü-

zerinde hak sahibi olmamak demek bu. Ve evet, bunun sıçarken görülmemekle ciddi bir ilişkisi var... İçeri gel demeli miyim, dememeli miyim bilmiyorum. Ne yapacağımı şaşıyorum. Belli ki heyecanlanıyorum. Gir diyorum sonra, ne önemi var... Elinde bir tencere dolusu sıcak su daha. Alıyorum. Nereye bakaçağını bilmeyen gözlerine görünüyorum. "Geleyim mi ben de?" diye soruyor çocuksu bir tonla. "Yani... Gel tabii. Burası senin banyon." Soyunuyor biraz utanarak. Ve eliyle saklamaya çalışıyor önündeki uzvunu.

Cam kapıyı açarak yanıma sokuluyor. Aslında benim duşum bitti sayılır ama onu da yıkamak istiyorum. Nazikçe dokunuyoruz birbirimize. Bu anı bozmaktan korkar gibi. Tasları başından aşağı döküyorum birer birer. "Çok sıcak mı?" "İyi." Saçlarını, tenini, yüzünü okşaya okşaya temizliyorum onu. Gözlerini yumuyor ve derin ohlar çekiyor. O da tutundu bu ilkelikle akıp giden huzursuzluklara. Çocuğummuş gibi şefkat duyuyorum ona. Gececek, her şey geçecek. Ben yanımdayım ve güvendesin... Dokunuşlarımdan zihnimdakilere duymuş olmalı ki sarılıyor bana. Başımı omzuna yaslıyorum ve uzun uzun duruyoruz. Dolu bir tas daha var elimde, onu sarılı bedenlerimizin üstünden ikimize döküyorum. Bir tür arınma seansı gibi bu yaptığımız: abdest, vaftiz, yıkanma... Tüm o eski kutsal ritüelleri andırıyor.

Şafak Yalandan Güneş

Yahya Altun

Solenintro
(1912-1913)
Edvard
Munch

Veriyorum istifamı yaşadığım hayattan, bozduruyorum tecili. Kapısındaım askeriyein, dışarısı pandemi. Girer girmez arkamda bırakıyorum her şeyi: İlk aşkımı, son aşkımı, tüm heyecanlarımı, yarım kalmışlıklarımı. Burası ana kuağı değil asker ocağı! Emredersiniz komutanım! Sol sağ! Hayat bayram olsa... Merhaba, Askercell ile arayabileceğim beş seçilmiş kişi. Aramıyorum hiçbirini. Bu uçsuz bucaksız köşede yalnızım. Fevkalade tatsızım. İçtima! Sol sağ! Hayat bayram olmasa... Eğitimde merhamet, vatana ihanet! Sol sağ! 1-2... Saymıyorum o ilk günler, şafak mafak. Atmasa da olur şafak.

Karanlık da pek bir keyifli.

Dışarıda doğan güneşin pek de anlamı olmamış. Belki güneş hiç doğmamış. Zaman geçtikçe sayar oluyorum şafak, sanki atarsa güneş doğacakmış gibi. Sol sağ! Hayat bayram olsa... Şafak doğan güneş! Yalandan güneş. Dışarıdayım.

Sanki hiç dışarıda olmamış gibi.

Yetişkinlik Sanrıları

Üç Mevsim

Aycan Aluçlu

I.
dağınık parçaları toplamaya çalışıyorum
görünen o ki
ben parçalardan daha dağınığım
bir umut parçaları toparlayabilirsem
kendimi de toplarım.
nasıl'ını düşünmüyorum
sadece arzu ediyorum.
şairin bahsettiği böcekler gibi

bugün Agnes yok, yalnızım
boş ekrana bakıyorum.

II.
denizin olmadığı aklıma geldi bir an
bu bulutsever şehirde
halbuki her yer su
martıları küçük
kıyıları dar
çokça iç denizler,
göller var
deniz kokmayan..

ne gam.

III.

son kalanlarımı rüzgâra bıraktım

üç mevsim geçti
dördüncüsünü kendime sakladım
bugün yine hiçbir yere varmama günü
hiçbir şey düşünmeme saatinde
içime içime söylüyorum
yanlış bildiğim şarkıları
istiyorum ki anlamasınlar bildiğimi
heyecanlandığımı duymasınlar diye
dışından
bağır
bağır
bağırıyorum.

TEK ATIŞ TEK DANS

ben bi k zmos

Ophelia: Aşk Tarafı Ölüm

Tuğba Nur Gökdemir

Bana geleceğinize dair söz vermiştiniz. Bekledim, kaç asır geldi geçti ama siz gelmediniz. Gökyüzüne ulaşamıyorum, yer yüzünde yaşayamıyorum. Merak ediyorum da beni yerin altından, dehlizimden niçin çıkardınız efendim? Siz bana yerin ve göğün güzelliklerini gösterdiniz yalnız. Beni kandırdınız. Beni bir şey için kandırdınız. Büyük bir ustalıkla kullandınız sözcüklerinizi, beni bir yanılsamaya inandırdınız. Dehlizimde her şeyden habersiz yaşayıp giderken mutlu değildim belki ama bunca acıyı da tanı mıyordum. Geri dönmeliyim şimdi, kendi karanlığıma dönmeliyim efendim. Bana öğrettiğiniz bu duyguları unutmmalıyım, bana verdiğiniz bu anlamı bırakmalıyım. Yerle gök arasındaki her şey ruhumu incitiyor. Bu kalabalık, yüzlerindeki kırılmış çizgilerle beni korkutuyor. Yüzlerindeki çizgilerden akan zift, toprağa karışıp köklerine ulaşıyor. Beni her gün biraz daha öldürüyor efendim. Buraya ait değilim! İzin verin gideyim artık, birer

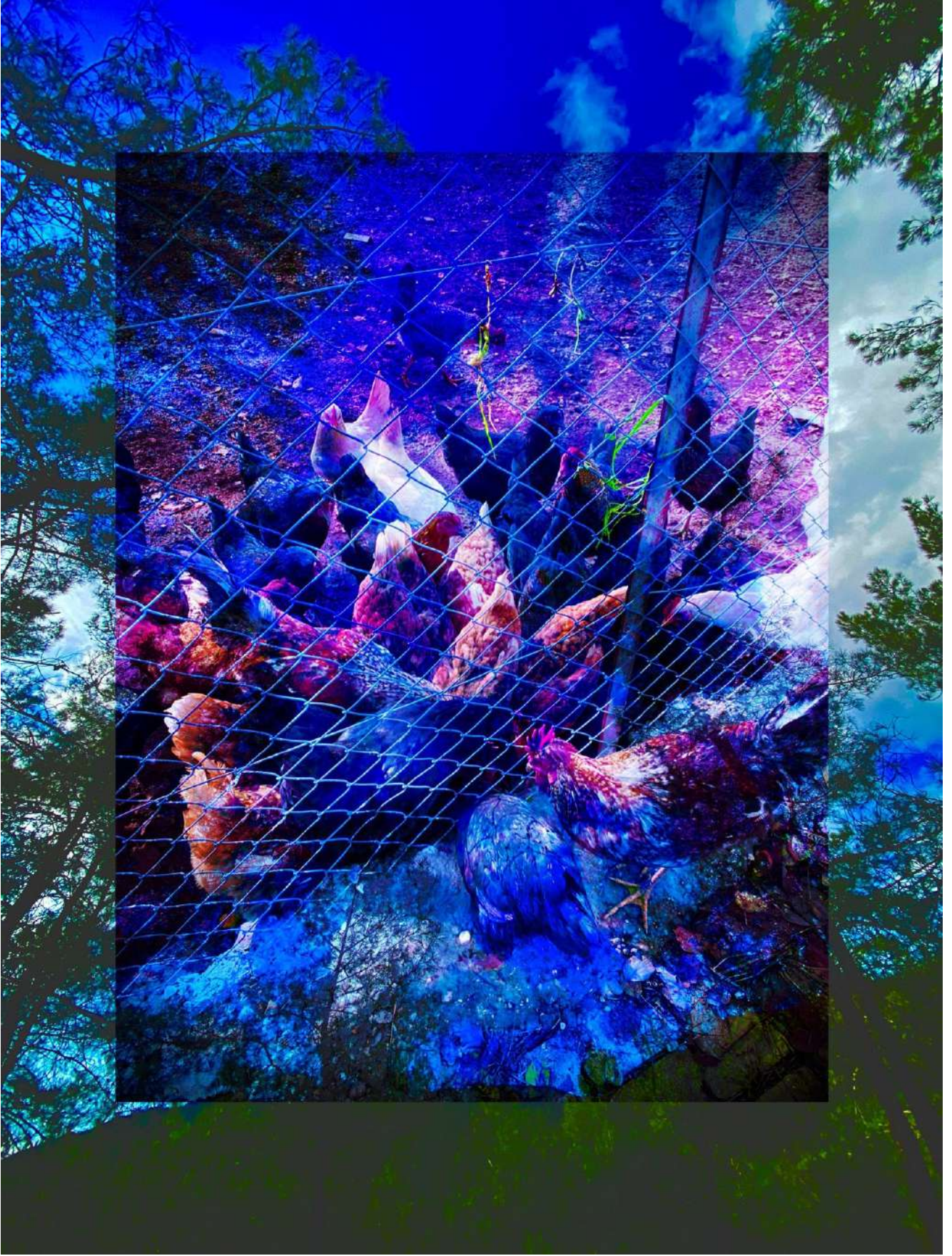
birer ineyim soğuk, taş merdivenlerimi. Beni bekliyordur hâlâ sadık bekçim kayıgıyla, onu da daha fazla bekletmeyeyim. Nehirleri aşıp ait olduğum yere ulaşayım. Bir şey söylemeyecek misiniz efendim? Beni görmezden mi geleceksiniz? Onca zamandır sizin için önemli olduğumu düşünmüştüm, değilmişim. Size inanmıştım, bana gösterdiğiniz rüyaya inanmıştım. Yalanmış. Beni duymuyor musunuz efendim? Buradayım. Buradayım efendim, buradayım...

Uçurumun kenarındaki genç kadın bir süre sonra konuşmayı bıraktı ve bir süre denizi izledi. Gözleri dolan genç kadın, ellerini havaya kaldırıp gözlerini sıkıca yumdu. Son bir kez rüzgârı hissetmeye çalıştı, eski bir şarkı takılırken diline, kendini uçurumdan azgın sulara bıraktı. Geriye rüzgâra hapsolmuş eski bir cümle kaldı: "Nasıl ayırt ederim bir bakışta seveni sevmeyenden?"

Ophelia
(1900)
Friedrich Wilhelm Theodor Heyser

2022

Toplantı
Duygu Göl

bir kadının diğer kadına görünmez düşmanlığı ve meyveler

Aslı Ekici

1

Metronun çıkışında meyve satan adama gidip ondan aldığı meyvelerin çok lezzetli olduğunu söyledi.

Yüzüne bakıyorum. Her miliminde acı döşeli yüzüne bakıyorum. Sana acımıyorum. Gözlerin yerde. Seni görüyorum. Sana bakıyorum ve suratından akan acıyı izliyorum.

2

Şunu hiçbir zaman bilemeyecek.

Yüzüme bakmadığın hâlde beni görüyorsun. En parlak ve sönük yerlerimi, beni bekleyen tümsekleri ve derin çukurları görüyorsun. Gördüklerin umurumda değil ve hiçbiri yokmuş gibi yapmama dayanamıyorsun.

3

Acaba meyveler gerçekten lezzetli mi, yoksa her gece evine dönerken metronun çıkışında meyve satan adamla ettiği, normalde mide bulandırıcı diyebileceği kadar tatlı sohbetlerin onda yarattığı güven duygusu yüzünden mi meyveler ona lezzetli geliyor.

Birbirimize kanmıyoruz. Seni izlemekten keyif alıyorum. Çıkmazların iştahımı artırıyor. Benim varlığımdan tedirgin oluyorsun.

Buna düşmanlık deniyor.

İki kalbin sinek gibi üst üste atması, bu dehşet verici yakınlığın devamlı mide bulandırması. Birlikteyken elimiz ayağımıza dolanıyor.

4

Evine bir misafir gelirse, ona meyvelerden ikram etmeyi düşünüyor. Buna rağmen ona, meyvelerin gerçekten lezzetli olup olmadığını sormaktan korkuyor.

Bu yakınlık illüzyonu aramızda kapanmayacak boşluklar doğuruyor. Üst üste kalpler arasında mesafesiz boşluklar. Bir dostluk ihtimali.

5

Evine gelen olmasa da meyveleri evden çıkarabileceğini düşünüyor. Samimiyetini henüz ölçemediği birine meyve götürmek. Ürkek bir dostluk teklifi. Tadının güzel olduğuna emin olduğu meyveler hakkındaki fikrinin değişme ihtimali, harekete geçmesine engel oluyor.

Geceye Dair

Mehmet Ali Dönmez

Çok kırgınlığım,
Çok terk edilmişliğim,
Çok yalnızlığım,
Çok kimsesizliğim,
Çok umursanmamışlığım,
Var.

Hepsinden çok var.
Çoktan çok var.
Yoktan yok.
Ne istersen yok yok.

YAZ-KIŞ

Fidan Budak

Göl

Duyduğu sessizliğin yoğunluğu zihnini berraklaştırıyordu. Dolunay gökyüzüne hakimiyetini kurmuştu. Ondan başka gökyüzünde ara ara gezinen bulutumsu izler vardı. Başka da bir şey yoktu. Buzun üzerinde kızarmış çıplak ayakları soğuğu hissetmeyi bırakmıştı. Derin derin havayı içine çekiyordu. İç yakıcı bir yaz günü gibiydi. İçine çektiği hava içindeki yakıcı güneşin etkisini azaltıyor, sıcak bir yaz günü esen serin bir rüzgâr gibi içini dolduruyordu. Soğuğun bu sakinlik veren yanını çocukken keşfetmişti. İçinin yine kavruk kavruk yandığı kış aylarında evin en soğuk yeri olan balkonda, serinleyene kadar saatlerce beklerdi. Daha derin bir nefes alıp kafasını yere indirdi. Dolunayın ışığı ayaklarına vuruyordu. Buz kütlesine çarpan ışık gümüş bir tepsideki su gibi yayılıyordu. Ayaklarının altındaki buzunu inceledi. Altında sakladığı gölü düşündü. Gölün kalbini. Orası da içi gibi sıcaktı. Bir balık görebilmek için dikkatle baktı. Yere çömeldi. Bir tene dokunur gibi yumuşak bir şekilde buza dokundu. Gölü elinin altında görmeye çalıştı. Buza yansıyan ayın ışığından başka hiçbir şey yoktu görünen. Ama elleri gözlerinden fazlasını görüyordu. Gölün kalbini duyumsuyordu. Dinledi. Sonra bir kez daha kafasını kaldırıp dolunaya baktı. Gümüş bir tepsi gibi parlıyordu. İçine çekti. Ayak-

kabılarını giydi. Bir an durdu. Sanki bir şey demesi gerekiyordu ama ne diyebilirdi ki? O da "Hoşça kal." dedi ve ağır adım adım gölün kalbinden uzaklaştı.

Deniz

Sıcak. Çok. Güneş tepede. Yükünü hissettiriyor. Ağzımda deniz tadı. Tuzlu rüzgâr. Arada midem ve göz kapaklarım kendini hatırlatıyor. Mavi bir çarşaf, nefes alır gibi hareket ediyor, bir aşağı bir yukarı. Göğsü kabarmış. Susuzluk. Baş ağrısı. Tenim yanıyor. Terim serinletmek için bedenimi habire ıslatıyor. Sıcak. Daha sıcak olacakmış. Dahası? Sonra biraz serinleyecekmiş. Neyse ki. Rüzgârın getirdiği dalgalarla deniz elimi tutuyor. Teselli eder gibi. Bırakınca elimi soğuk kalıyor geriye. Az ötede bir karga. Siyah gagası aralanmış. Onu görünce çantamdaki su şişesini hatırlıyorum. Çantamdan çıkarıp ona doğru yöneliyorum. Kanatları aralanıyor. Uçmaya yelteniyor. Vazgeçiyorum. Bir de yorulmasın. Olduğu yerde ağzı aralık kalıyor. Biraz kırgın hissediyorum. Belki. Belki ne? Elimde su şişesi. İkimiz de susuz. Ağzım karganın gagası gibi açık kalıyor. Dilim dolandıkça dolanıyor içinde. Sonunda sıcak diyorum. Çok sıcak. Elimdeki su şişesini kafamdan aşağı boşaltıyorum. Elimin soğukluğu bütün bedenimi sarıyor. İçimde başka bir mevsim var artık. Üşüyorum.

PSYCHEDELIC FOREST

AYAZ YILDIZ

THERE ARE BIRDS IN THE AIR LIKE LIFE

AYAZ YILDIZ

Balkon

Özge Öztürk

Samet, o akşam baba yadigârı megafonunu eline aldı ve Feriköy Mahallesi'ndeki evinin dördüncü kattaki balkonuna çıktı. Sokağa doğru "Se aa, se aa, ses deneme 1,2,3," diye seslenerek birazdan yapacağı konuşmanın hazırlığını yaptı. Bu, Samet'in ilk ulusa sesleniş konuşmasıydı fakat pek de heyecanlı olduğu söylenemezdi. Aslında öfkeliydi ama Samet'in ses tonunda, öfkeye dair hiçbir tını yoktu. Öfkesi, bir tek annesiyle konuştuğunda ortaya çıkıyordu. "Sevgili komşularım!" diye başladı söze. Tam bu sırada annesi Nezihe Hanım, onu içeri sokmaya çalışmış ama becerememişti. Samet, balkonun kapısını kilitleyip annesini salonda bırakmayı başarmıştı. "Öncelikle şunu açıkça belirtiyim, işsiz olmak da bir niteliktir. Lütfen ama, rica ederim, tamam, beni öldürün ama hakkımı verin. Bu ülkede herkese işsiz denmiyor." Bu sırada Nezihe Hanım, bir şeyler söyleyerek balkon camına vuruyordu. "Birincisi, anne dedim bak! Birincisi, iş arayan kişi, çalışma gücüne sahip olmalı, bu bende var." Yoldan geçen bir simitçi ve birkaç mahalle esnafı sesin geldiği yere bakmaya başladı. "İkincisi, işsiz denilen kişi, iş arayıp bulamayan kişidir. Ben her gün iş arıyorum." Sokakta top oynayan çocuklar, balkonun altına gelip gülüşmeye, Samet'e laf atmaya başladı. "Üçüncü olarak, işsiz denilen kişi, iş aradığı

hâlde bulamayan kişiye denir ve ben üç yıldır iş bulamıyorum." Yavaş yavaş sokaktaki pencereler açılmaya başlandı ve komşular birbirlerine ne olduğunu sordu. Buraya kadar her şey normaldi. Komşuların olanlara anlam verme seansı başlamıştı. Çocuk delirmiş olabilirdi, çok stres yapmış olabilirdi, dikkat çekmeye çalışıyor olabilirdi, umutsuz gençliğin ve gençlerin umutsuzluğunun tipik bir örneği olabilirdi. Tembelliğini haklı çıkarmaya çalışan bir zibidi olabileceği de bu duruma yapılan yorumlar arasındaydı.

Samet, İstanbul'da bir üniversitede okuduğu Kamu Yönetimi ve Siyaset Bilimi bölümünden üç yıl önce mezun olmuştu. O zamandan bu zamana kadar da önüne gelen bütün iş ilanlarına başvurmuş ancak sonuç almamıştı. İşsizliği, parasızlık ile bazı itibar kayıplarına da neden olmuştu. Bu kayıplardan en ağrına gideni, bazı akrabalarının, onun üniversiteyi gerçekten bitirmediği konusunda imalı sözlerde bulunmasıydı. Yine böyle ima dolu bir akşam yemeğinde Samet, sofradan kalktı ve biraz sonra bir elinde takım çantası, diğer elinde üniversite diplomasıyla salona döndü. Yemek masasında-

ki akrabalarının gözü önünde, üniversite diplomasını evin salonunun duvarına astı. Ertesi gün de bu diplomanın sahte olmadığını ispat etmek için mahalle noterine onaylattığı kopyasını onun yanına astı. "Bunu gerçekten anlamıyorum," diye devam etti Samet. Nezihe Hanım, balkon penceresini yumruklamayı bırakıp salonun penceresine geçmişti ve hâlâ oğlunu susturmaya çalışıyordu. "Anne diyorum! Ben iyiyim. Saygıdeğer komşularım! Evet, anlamıyorum. İşe giriş sınavlarından da kötü puanlar almıyorum. Görüşmelerden hep güler yüzle uğurlanıyorum. En kötüsü bu, çünkü umutlanıyor insan. Sonuç ne oluyor? İşsizim."

Etraftaki insanlardan bazıları, Nezihe Hanım'a polisi ya da ambulansı arayabileceklerini söyledi. Nezihe Hanım, ambulansa gerek olmadığını, birazdan geçeceğini söyleyerek onları teskin etmeye çalıştı. "Bakın, size özgeçmişimi okuyayım. Rahmetli, zerzevatçı Bekir Yılmaz'ın ve ev hanımı Nezihe Yılmaz'ın çocuğu olarak, 1980 yılında, 12 Eylül darbesinden bir gün sonra, İstanbul'da, Şişli'de doğdum." Annesi, komşulara, özgeçmişinin darbeye bir ilgisi olmadığını, bunu çıkartmasını söylediğini ama Samet'in bir

türlü ikna olmadığını kibarca izah etmeye çalıştı. "Tabii ki var! Babamın oğluyum diye, onun gibi okuldan atılmayayım diye, biz bu kargaşadan kaçmak için Bursa'nın Orhaneli Köyü'ne taşınmadık mı? Ben ilkokulu bir köy okulunda bitirmedim mi? Size soruyorum, özgeçmişimdeki bitirdiğim okul bölümü, bu bilgiyi hak etmiyor mu?" Sokaktaki insanlardan ve penceredeki komşulardan özgeçmişinin bunu hak ettiği ve etmediği konusunda cevaplar aldı. Samet, bu cevapların hiçbirini dinlemedi. Bu sırada Nezihe Hanım komşulara, onun uzun süredir başvuru sonucunu beklediği bir iş yüzünden böyle olduğunu, bu sabah o işe bir arkadaşının yerleştiğini duyduktan sonra bu hâle geldiğini anlatmaya çalıştı. Samet elindeki kâğıttan, ortaokul kısmının yanındaki parantezin içindeki bilgileri okudu. "Feriköy Ortaokuluna geçtiğim yıl, o dönemki cumhurbaşkanımızın ani bir ölümle aramızdan ayrıldığı yıl, biz geri İstanbul'a taşındık. Bu yıl, biliyorsunuz, suikastların, katliamların oldu..." Mahalleliden bazı homurtular duyulmaya başladı. Politik olayların iş başvurusuyla ve özgeçmişiyile ne ilgisi olduğuna dair sorular yükseldi. Samet, bu soruların hiçbirine cevap vermedi. Bazıları, Nezihe Hanım'a olan hürmetinden ötürü penceresini kapatıp içeri girdi. Onu ilk kez böyle gören meraklı komşular

ise çoğunlukta idi ve dinlemeye devam etti.

“Özgeçmişimden bunları çıkarmayı reddediyorum. Bir kurumun yaptıklarıyla birlikte, anne dedim lafa girip durma! Reddediyorum çünkü benim bu olaylardan bağımsız olmadığımı...” Samet’in cümlesi, karşı pencereden atılan bir yumurtanın yüzüne isabet etmesi ile kesildi. Samet sakince gömleğini çıkardı, atılan yumurtanın kalıntılarını bedeninden temizledi ve konuşmaya devam etti. “50. Yıl Feriköy Lisesine girdiğim yıl, bu yıl Türkiye, IMF ile...” O konuşmaya devam ediyordu ancak mahalle eşrafı, bu yumurta olayıyla ikiye bölünmüştü. Önce, yumurtayı atan komşu ile birkaç komşu arasında tartışma başladı. Bir uzlaşmaya varılamadı. Tartışma kalabalık arasında alevlendi ve giderek büyüdü. Yumurtalar bu kez, komşular arasında atılmaya başladı. Çocuğun haklı olduğunu savunanlar ile kimseyi rahatsız etmeye hakkı olmadığını savunanların bir kısmı da sokakta buluşunca, kavga iyice büyüdü. Bu kalabalığa, Samet’in bu durumundan kimin sorumlu olduğu konusunda anlaşamayanlar da eklendi. Bütün toplum sorumlu olabilirdi, liyakate önem vermeyen torpilci yöneticiler yüzündendi. Samet’in patolojik bir hastalığı da olabilirdi. Annesinin “kadın başına” çocuk yetiştirmesi bu sorunu doğurmuş olabilirdi. Bütün

sorun, Samet gibi inatçı birinin kişiliğinden kaynaklanıyor olabilirdi. Şirketlerin işe alımlardaki katı tutumundan da söz eden birkaç kişi oldu. Ancak bu tartışmalar laf arasında duyuluyor, daha çok mahalleli arasında bağışmalar yükseliyordu. Nezihe Hanım, Samet’i ikna etmekten vazgeçip mahalleliyi sakinleştirmek için sokağa indi ama olay çoktan büyümüştü.

Samet, bütün bunları umursamadan özgeçmişini anlatmaya devam etti. Neden sonra, polis, ambulans ve itfaiye art arda sokağa girdi. Samet’in balkonunun altına branda açıldı ancak onun başından beri intihar etmek gibi bir düşüncesi hiç olmamıştı. Samet, balkon konuşmasını “Ben bu özgeçmişimi değiştiremiyorum. Benim yerime yazacak olan varsa alsın buyursun!” sözleriyle tamamladı ve elindeki kâğıdı balkondan aşağı attı. Kâğıtlar havada süzüldü ve brandaya düştü. Megafonu yavaşça bıraktı Samet, kilitletiği balkon kapısını açtı ve odaya girdi. Biraz sonra, polisler ve sağlık görevlileri Nezihe Hanım ile içeri girdi. Apartmana dolmuş olan komşuların sesleri, odanın içine kadar geliyordu. Samet, alkışlar ve yuhalamalar eşliğinde, önce hastanenin sonra karakolun yolunu tuttu. Son üç yıldır yaşadığı en güzel geceyi nezaret-hanede geçirdi. Uyuduğu en rahat ve derin uykuyu da orada uyudu.

Fidan Budak

Hâlim Yok

Günsu Özkarar

Mektuplar yazıyorum
Zamansız...
Göndermek gelmiyor içimden.

Yağmurlar yağıyor
Masama...
Kurumak bilmiyor duygularım

Bırakıyorum
Zorluklarımı...
Güç geliyor yürümek...

Olduğum yerde duruyorum
Öylece...
Hareketsiz ve
Kıpırtısız.

*Yazarın "Bir Liseli Genç Kızın Şiir Defteri" kitabından alınmıştır.

